

מסורת הש"ס

(ב) לקמן כ: בסדר  
ט: תרומ' פ"ח (מ"ח)  
(ג) תרומות טס (מ"ט)  
(ד) לקמן כ: מנחות מה  
(ה) וכן דר' יוסע ליתא  
במנשה ט: תרומות ועי'  
רש שם, (ד) לקמן  
כ: מוספחא פסח' פ"ח  
ה"ה, (ה) וי"ל כל סוגי  
המוקדש' (ו, ה) ונמנדר  
(ו) ונדרס וי'  
(ז) כס"ח ליתא מ'  
(ח) ומחל ש"ך עור לעמ'  
ד"ה: י' ע"י ש"ך לטיל  
ע"ה

## הגהות הב"ח

דבען וס' לר' יוסי דאמיר  
טומאת משקין:

לעזי רע"י

מייט"י (מיי"ט). עֲרֵכָה  
(חלק של הגת שבו מניחים  
את הענבים).

מוסף רשמי

במקום התורה. במקום  
גבול. ולפי שמעור  
בדבור (ו' ירשע)  
אמר. ממכשני אלה  
ראיה שגם שם  
יהי. ולא לנפח שם  
סודות ואמר  
בןך ונלמ ושמעתי וזה  
רמז (שם). מרדכי  
רמז 'ד' ירשע. שם  
ד' ירשע. ירשע  
בספר חינוך. מרדכי וזה  
שם יחזי חסד וזה  
פני סוד וקל  
על ידיעתו וזה  
שמן ק ינן ק חסד  
המדות חינוך  
בןך וכל לזה. שם  
המדות שם פן  
המדות (חמ' חמ' חמ'  
שמעתי מרדכי בן יאשי  
לכן ורמז שם חסד  
המדות (קמ' קמ' חמ'  
והטעם. ע' ירשע  
לחזקו וזה שם פן  
זה ב' ירשע וזה  
לא וזה חמ' חמ'  
חמ' ואל יטמא ב' ירשע  
ב' חמ' חמ' חמ'  
לכל חמ' חמ'

**ומאי מדבריהם.** דר' מאיר: **מדברי ר' חנינא.** דתרומה טהורה בשש שעות דמיא להאדא דשלישי דטהור דלורייתא ועמא דרבנן והא גמי שריא מדאורי' עד תחילת שבע ואסירא מדרבנן וימין דלמשעתי' ר' חנינא דלמטיין טומאה דרבנן בטומאה דלורייתא דמטמא ליה מן המדרבנן אולא את מטיין גמי תרומה טהורה דאסירא מדרבנן בטומאה דתרומה טמאה דלורייתא דלא מטמא לה אלא מדרבנן דאין אולא מטמא אולא אלא מדרבנן: **ארש"ל.** אלא מתקן לזאקתא הכי דמאי מדבריהן דקאמר מדברי רבי אליעזר ורבי יהושע קאמר ולא אמתני' קאי ר"מ אלא בעלמא קאי והכי קאמר מדברי סופרים שמענו ששורפין לו ומאן נינהו סופרים רבי אליעזר ור' יהושע והאי עדות דר' חנינא ורבי עקיבא לא שייך גבי פסח ואידי דכע' לאורי' ששורפים קדש טהור עם הטמא נקט לה: **שנולד.** שארע. כגון שנגמם אדם טמא לשם ספק נגע זה ספק לא נגע: **הסורפס.** הפקר: **יעינה במקום הסולע.** עדיין מחזה על שירתה וטעמא מפשע בכבודו כפי' (אשד מהה) את משמרת תרומותיו שמי' בשמשע אלא טהורה ואחת תליה ואמר רחמנא עבד לה שמיור: **יעינה במקום הסורפס.** כלומר אם ראה יכול לגרוס לה טומאה דקסבר יא ש' לתסורת ותרומתא כתיב. אלמא שמעיין ליה לרבי יהושע דכיון דלניה דלניה אלא להלקח יכול לגרוס לה טומאה והא גמי אפי' טהורה בת יצור היא ומי ממאלין אותה: **תים של תרומה בנת העליונה.** היינו עדשים של גת שקורין מיט"י שהעני' בתוכה: **והספסופס.** היינו צור שהיין יורד לתוכו: **טמאין.** חולין טמאין יא ורחאין ליה בימי ומומחא לו ומי שאינו אולא חולין בעצירה ואם תפול תרומה זו לתוכו ה"ל מדומע טמא ולא מוזי לישראל משום תרומה ואפי' טהורה ולא למכור לכהן דכיון דטמאה היא אסורה. ביצמות בערלה (דף עג. עפאה לו שפאהו) ששורפין טמאה עובר

נעשה בשערך תאכלנו לזה הטמא והטהור יחדו" וזה לאחר:  
**מודע ר"א ור' יהושע**: אע"פ שמחלקו בחין יכול בסיפא מודין ושזין  
 הן כדן שאם יכול להציל ממנה דרביעית נטוהה אם יכול לחזר אחר  
 כלים טעורין ולקבל קודם שחזר כולה לחוק הטמאין ויחבל הימנה  
 דרביעית הלוג: **יב**. יחזר אחריהן ואל יקבלנה בכלים טמאין  
 כדי להציל את החולין שלא יתערב ממנה בזה ויאסרו ואע"פ  
 שבחוק כן ירד ממנה לתוכס ויפסדם לא מטמאין לה לתרומה  
 משום הולאת חולין: **ואם לאו**, שלא ימנא עלי טהור וסוף סוף  
 יטומאה אלא כולה בזה מחלקו רבי אליעזר ור' יהושע דר' אליעזר  
 אומר ואע"פ שהרד וטומאה מלמלה ויפסד החולין וכן יטמאנה בזה  
 כדי להצילן ר' יהושע אומר שטמאנה בזה, אלאה לרבי יהושע כיון  
 דסופה לאביד שרי לטמוייה ביד ובפסח נמי לא שנה ור' מאיר  
 מצביה יהושע יליף: **מחמתוקטן למדנו**, שהרי הלכה כרבי יהושע  
 דתרומה דרבי אליעזר נמנו עשו: **שלא לקבוע הלכה מרובי מפני**  
**מנוי של עובדי אלה** (דף ע"ו): **דף ע"ו**: **ד"מ** מחמתיה יהושע  
 יליף מדקא מהדר ליה רבי יוסי אינה היא מן המדה דמודה  
 ר"א ורבי יהושע בזה ש"מ מניייהו הוא יליף לה ולקמיה וי"ע פריך  
 אמאי אינה היא המדה: **א"ר יוסי**, לר"מ אין היעזין דומה  
 לראיה אינה שריפה פסחא פסחא: **א"ר יוסי**, ולמד מחלו אינו דומה  
 לדרס שאתה מציח ראה מהן עליו על מה הטיחו שמוכל  
 ללמוד מהן: **זה טמא וזה טמא**, שלשי בקודש טמא הוא והראשון  
 שהוא נשרף עמו טמא הוא: **שם יבא אליהו**, לאחר זמן ויאמר  
 טהורה הימה ונמנא למפרע שטימאנו תרומה בידיה אף על  
 פי שהיא טעונה שריפה מפני איסור חמץ אסור בעמיה בידיה:  
 הפיגול

והא דנקט ר"ל ודל טומאה דלורייתא כלומר אפי' אם נאמר בולע נקט דלורייתא לזקאמא אפי' לרי"א אבל לרי' יהושע אפי' שלישי דרננא מדבריו של רבי יהושע: **מדרבירי** ר"א ור' יהושע, והא דקמי' במתא חנינא סגן הכהנים קאמר דקאמר במסמך: **חבית** שזו"ר

אור לארבעה עשר פרק ראשון פסחים

**באב** הַטּוּמָאָה דְּאוּרִימָא. נִרְאֶה לָרִי דְלֵהֵי נֶקֶט דְּאוּרִימָא  
מִשּׁוּם דְּלֵאִיכּ אִכּוּר הַטּוּמָאָה דְּרַבֵּנן כִּגוֹן מִנֵּה לֵפֶת שְׂנֵדָה  
בְּיַמֵּי הַפָּרֶס וְאִכּוּר הַטָּמִים וְכִינֵה יִזְלֵא כָּגוֹן וְהָא דְּרַבֵּנן דְּאוּרִימָא  
לֹא נִפְקָא מִינֵה מִיַּד לַמֹּד אֵין אוֹכֵל מִטְמֵא אוֹכֵל דְּמִ"מ לֹא מִטְמֵא  
אַלֵּא מִדְּרַבֵּנן וְלֹא נֶקֶט דְּאוּרִימָא  
אַלֵּא מִשּׁוּם דְּכַיּ וְיִמְמֵר וְלֹד טוּמָאָה  
דְּרַבֵּנן כִּדְּרִי דְּוֹקֵק דְּרַבֵּנן:

ולד ביטאה דרנגן. פ"ה כגון  
כלי שנטמא במשקין ויסק'  
ה"ר יעקב דאורלינג"א כ"כ ה"ר יוסף  
רבי מאיר מדברי ר' חנניה ב"ר אשר  
קודם שנטמא ככלי שנטמא במשקין  
אינו נשקף אלף בעיבור אורה כדמוכח  
בנח"מ חגיגה (דף כב וסע) ובפ"י על אלו  
מומין (נבירות דף נח. וסע) דקאמרי כל  
שנטמא במשקין מאחוריו חוכי ואלו  
ואונגן וידיו שורפין דעבוד ביה דרבנן  
היכרא ללא לישרוף עליה תרומה  
וקדשים ותמאחר שנגע"ו נזר אפי' היה  
טהור לגמרי מותר לשורפו עם הטמא'  
כדמוכח לקמן (פ"ג) מיהו א"י בעיבור  
אורה היינו נשקף בלתי שנלמא אע"ג דלא  
היו נזר לא קשה מידי ולפרש"י אינה  
היא מן המדה דר' יוסי היינו דלא  
מדמיין איסור דרבנן שטומאה דרבנן  
וגרסה לה"י דוולד טומאה דרבנן  
היינו כדמפרש ר' ירמיה הכא כבשר  
שנטמא במשקין ור' מאיר לטעמיה  
וכו' ור' יוסי לטעמיה דלמיר טומאת  
משקין לטמא אחרים דאורייתא  
אע"ג דכלי שנטמא במשקין אינו  
שורפין קדשים אלף בעיבור אורה  
כשאר טומאה דרבנן שורפין ללא כל  
הטומאות שוות ואורייתא דלמ"ד אוכל  
טמא אוכל לא אישירוף לאוקמא לעיל  
בזה דלא אלף לרבי יוסי דלמיר א"י  
משקין לטמא אחרים דאורייתא והיו  
ולד טומאה דאורייתא אכל לרבי  
מאיר דהיו ולד טומאה דרבנן בלא  
ולד ולד איכא דרשפסת טומאה  
דמתיקא טמא טמא דרבנן שטמא  
כשורפין טמא דאורייתא הקשה ר"י  
למ"ד אין אוכל טמא אוכל מדאורייתא  
א"כ לה"י יוסי לא משכחת שליש  
דאורייתא אלף שנגע שליש במשקין  
שנגע דאכלו ראשו א"כ מלי טומא

טומאה איזא כשזרפו עם הנשר שנטמא בליל הטומאה דמיין  
דאין אויל מטמא אויל לא הייזי אלס מדרבנן ובלא הייזי הייזי  
שני דרבנן כיון שנטמא עם המסקין דהייזי חמלה ואורי' דלמיה לא  
גזירה גזירה דלא פוטמא התרומה מטמא משקין להיזי חמלה דכפי'  
לעיל א"כ דהייזי שלישי נטמא בעניני ובעניני דכפירי ש"כ לקמן ב'י  
רביעי בקדש וסבירא ליה השתא דחכמי הקודש מהני למימיה ביה  
דאשון ושני אע"ג דר"ל בעי לה (לקמן דף כ.) ולא איפשטי:  
**דמאורייתא** שחור מע"א הוא. הקדש ר"י העינא למ"ד  
אויל מטמא אויל יליף שפיר איסור דרבנן  
לעשותו שני משלישי מדרבנן אע"ג דאיסור הייזי כמו פסול ועיל  
ממשמע דטמא ופסול אינזי שוין דחשיב ליה הוסקין מ"מ כטומאה  
דרבנן לא משמע ליה לחלק אלס למאן דסבר אין אויל מטמא אויל  
ממאדאורייתא מאי קסבר אי קסבר דיש להשמיט א"כ בלא שום ראיא  
ליהא איסור דרבנן לעשותו שני דרבנן וליף קסבר דרבנן  
להשמיט א"כ הייזי שלישי וי"ל דלא יליף שפיר אלס מיין  
דמחינא דשלישי שהוא מקולקל דרבנן מותר לעשותו שני א"כ אין  
לחלק בין דרבנן לדאורייתא וילפיין איסורא דרבנן מפסול דאורייתא  
לעלמי עקיבא דמותר לעשותו טמא ואורי' דהייזי ש"כ ר' יהושע  
במתני' לשרוף תלויז עם הטמא לר' יוחי היינו תלויז דאורייתא  
לדבריה שלישי דרבנן דרבנן איסור לעשות שני:

וְלֹא שׁוּמָא דְּאוּרִימָא. הֵכָּה דְּקִימִין אֲרִיבָא דְר"ל לֹא אֲשַׁמְן  
שְׁלִישִׁי דְּאוּרִימָא לִמ"ד חֵין אֲוֹל מַטְמָא אֲוֹל אֲלֵא ע"י מַשְׁקִין  
וְחֹזֵר חֵין דְּרַבִּין וְחֵין מִסְתָּא אֲרִיבָא וְל"ל דְּלֵא גִּזְרֵה גִּזְרֵה עֲדִין דְּכָל  
הַפּוֹסֵל וְכו' דְּרַפִּי ע"י עֲלִים לִבְנוֹת לֵאמָר דְּר"ל הוּא דְּבֵי  
לְפָנֵי דְּחֻלִּין (ג. ה.) יֵא מֵה מֵהִית אֲרִיבָא לִמְמַנִּי חֵין דְּלֹאֵן וְשֵׁי  
מִנָּה דְּאוּרִימָא אֲרִיבָא לְפָרוּשִׁי מְדַבְּרִיהִס דְּר' אֲלֵיעֶזֶר וְר' יְהוֹשֻׁעַ אֲבִי  
וְחֹזֵר לְעִשְׂמוֹ שֵׁי וְכֵן חֲמֵן בִּשְׁמֵי שְׁמֹא אֲסֹר דְּרַבִּין יִלְיָף ר"מ  
מִלְתֵּיה דְּר' חִינָּה וְר"ע מִשּׁוּם דְּר' יוֹסִי קֹטְעִי וּפְסֵר דְּר"מ מְר'  
שֶׁק שׁוּמָא. פִּירֵשׁ הַקּוֹטְעֵרֶס כְּגוֹן שִׁנְכֵס שֶׁס אֲדֵם טַמֵּא  
וְלֵא

עין משפט  
נר מצות

ק"א ב מ"י פ"יז מהל'  
תרומות הלכה ד:

רבינו חננאל

[illegible]